

ÎNCHEIERE

24 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecători

Maria Ghervas
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului depus de către Petru Prunici,
în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de
Petru Prunici, Ludmila Prunici, Ion Prunici, Elena Prunici împotriva Direcției generale
economie și turism (succesor de drepturi al Direcției generale economie, reforme și
relații patrimoniale) a Consiliului municipal Chișinău privind anularea actului
administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ
favorabil,

împotriva deciziei din 26 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a ț ă :

La 07 iunie 2018, Petru Prunici, Ludmila Prunici, Ion Prunici, Elena Prunici au
depus cerere de chemare în judecată, ulterior concretizată la 17 decembrie 2019
(f.d.125-126, vol.I) împotriva Direcției generale economie și turism (succesor de
drepturi al Direcției generale economie, reforme și relații patrimoniale) a Consiliului
municipal Chișinău privind anularea hotărârii Comisiei municipale de privatizare a
fondului locativ nr. 511 din 23 martie 2018, obligarea emiterii hotărârii cu privire la
privatizarea gratuită conform prevederilor art. 17 alin. (1) din Legea privatizării
fondului de locuințe nr. 1324 din 10.03.1993 (în redacția Legii nr. 309 din 22.12.2017)
a apartamentului xxxx din str. Xxxx, mun. Chișinău, precum și încasarea cheltuielilor
de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanții au menționat că împreună cu familia, s-au
refugiat în urma conflictului din stânga Nistrului din anul 1992, iar în perioada anilor
1992 - 1996, împreună cu familia compusă din 4 membri - Petru Prunici, Ludmila

Prunici, Ion Prunici, Elena Prunici, au locuit în căminul din strada xxxx, odaia nr. xxxx, mun. xxxx.

Astfel, în anul 1996, Comisia Consiliului Primăriei mun. Chișinău a aprobat lista persoanelor care urmau să fie asigurate cu spațiu locativ, iar familiei Prunici a fost repartizată o cameră (garsonieră) de pe bd. xxxx, în perioada anilor 1996 - 2012, în care au locuit.

În anul 2012, Consiliul municipiului Chișinău, a repartizat familiei Prunici, un apartament cu 3 odăi, pe str. xxxx, ap x, în care locuiesc până în prezent.

Totodată, au comunicat reclamații că, în anul 2015, au constatat că pe apartamentul nr. x, str. Xxxx, este aplicat sechestrul, din care motiv au solicitat executorului judecătoresc Oleg Ungureanu, anularea sechestrului aplicat.

Ulterior, a fost solicitată Consiliului mun. Chișinău, privatizarea apartamentului cu titlu gratuit conform legislației în vigoare, primind răspuns că pot să depună documentele necesare la Direcția de privatizare a fondului de locuințe.

La 26 decembrie 2015, au depus toate documentele solicitate pentru privatizarea apartamentului, inclusiv cele ce confirmă statutul de refugiați din stânga Nistrului. La 24 ianuarie 2016, au fost informați că se permite privatizarea apartamentului xxxx, str. Xxxx, iar Comisia de privatizare a stabilit costul locuinței pentru privatizare de 588 917,99 de lei și impozit privat de 5889,18 de lei.

Nu au fost de acord cu condițiile de privatizare propuse de Comisia de privatizare, dat fiind că suma fixată de Comisie, era una exagerată, inechitabilă și ireală pentru o familie de bugetari refugiați și astfel nu au încheiat contractul de vânzare-cumpărare, transmitere-primire a locuinței în proprietate privată.

În aceste condiții, procesul de privatizare a spațiului locativ nu a fost finalizat în modul prevăzut de art. 12, 16 din Legea privatizării fondului de locuințe nr. 1324 din 10.03.1993, prin încheierea contractului respectiv de vânzare-cumpărare, transmitere-primire a locuinței în proprietate privată.

Astfel, la 27 februarie 2018, au depus cerere la adresa șefului Direcției generale economie, reforme și relații patrimoniale a Consiliului mun. Chișinău, în cadrul căreia activează Comisia municipală de privatizare a fondului de locuințe, prin care au solicitat reexaminarea dosarului depus anterior la Comisia de privatizare, privind privatizarea apartamentului, în legătură cu adoptarea Legii pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr. 309 din 22.12.2017. Potrivit legii în cauză, au fost introduse mai multe modificări în Legea privatizării fondului de locuințe nr. 1324 din 10.03.1993, inclusiv în art. 17, fiind garantat dreptul pentru familiile refugiate din raioanele din stânga Nistrului, de a privatiza fondul locativ cu titlu gratuit. Însă, la 23 martie 2018, prin extrasul din hotărârea Comisiei municipale de privatizare a fondului locativ nr. 511, s-a comunicat despre respingerea cererii, fiind informați că a fost refuzată solicitarea înaintată în cerere privind modificarea Hotărârii nr. 430 din 22 ianuarie 2016 a Comisiei de privatizare a fondului locativ referitor la privatizarea apartamentului xxxx din str. Xxxx, mun. Xxxx.

Au menționat că, în cererea înaintată nu au solicitat modificarea Hotărârii nr. 430 din 22 ianuarie 2016, dar au solicitat reexaminarea dosarului depus anterior la Comisia municipală de privatizare a fondului de locuințe, prin prisma modificărilor legislației

enunțate supra, care stabilesc dreptul reclamantilor de a privatiza apartamentul în mod gratuit.

La 13 aprilie 2018, prin cererea prealabilă înregistrată cu nr. P-4047/18, au contestat actul administrativ în cauză, însă prin scrisoarea nr. 07-06/112 din 10 mai 2018 (primită prin poștă la 17 mai 2018), semnată de șeful adjunct al Direcției generale economie, reforme și relații patrimoniale a Consiliului mun. Chișinău, Mihai Cojocaru, au fost informați despre respingerea cererii, fără vreo motivare legală și rezonabilă a acțiunilor sale, fiind prezentate aceleași argumente privind refuzul de a modifica Hotărârea Comisei de privatizare nr. 430 din 22 ianuarie 2016.

Astfel, consideră reclamantii că, hotărârea contestată este vădit ilegală, fiind în contradicție directă cu prevederile legislației în vigoare. Or, prin această hotărâre sunt grav lezate drepturile familiei Prunici, garantate de Legea privind privatizarea gratuită a apartamentului în care locuiesc membrii familiei în cauză, refugiați din stânga Nistrului.

Totodată, au relatat reclamantii că, prin Legea nr. 309 din 22.12 2017, au fost introduse modificări și completări în art. 17 din Legea privatizării fondului de locuințe nr. 1324 din 10.03.1993, conform căroră, locuințele de stat și departamentale cu excepția locuințelor de serviciu, se transmit în limita normelor prezentei legi, în proprietate privată familiilor persoanelor care au fost nevoite să părăsească domiciliul din raioanele de est ale țării și nu au avut posibilitatea să revină la locul precedent de trai (persoanele deplasate intern din raioanele de est ale Republicii Moldova) cu titlu gratuit.

Astfel, ținând cont de faptul că procesul de privatizare a apartamentului nu s-a finalizat cu încheierea contractului de vânzare-cumpărare, transmitere primire a locuinței, prin prisma prevederilor art. 6 din Codul civil, situația juridică nu este stinsă, respectiv nu a produs efecte juridice, fiind în curs de realizare. Iar potrivit prevederilor alin. (2) al normei menționate, Legea nouă este aplicabilă situațiilor juridice în curs de realizare la data intrării sale în vigoare.

Mai mult, alin. (3) - (5) din același articol prevăd că, de la data intrării în vigoare a legii noi, efectele legii vechi încetează, cu excepția cazurilor în care legea nouă prevede altfel. În cazul situațiilor juridice contractuale în curs de realizare la data intrării în vigoare a legii noi, legea veche va continua să guverneze natura și întinderea drepturilor și obligațiilor părților, precum și orice alte efecte contractuale, dacă legea nouă nu prevede altfel. În situațiile prevăzute la alin. (4), dispozițiile legii noi se aplică modalităților de exercitare a drepturilor sau de executare a obligațiilor, precum și de înstrăinare, preluare, transformare sau de stingere a acestora.

De asemenea, dacă legea nouă nu prevede altfel, clauzele unui act juridic încheiat anterior intrării în vigoare a legii noi contrare dispozițiilor ei imperative sunt, de la această dată, lipsite de orice efect juridic.

La fel, reclamantii au invocat prevederile art. 2, 11 alin. (4), 12 din Legea privatizării fondului de locuințe nr. 1324 din 10.03.1993, menționând că, folosindu-se de dreptul garantat de lege privind liberul consimțământ, nu au încheiat contract de vânzare-cumpărare, transmitere-primire a locuinței în proprietate privată. Astfel, fiind evident că contractul de vânzare-cumpărare, primire-predare a locuinței, care urma a fi semnat împreună cu membrii familiei, trebuie să corespundă prevederilor legale în

vigoare la momentul perfectării și semnării acestuia de către părți, în caz contrar, survine nulitatea absolută a actului juridic, potrivit art. 219, art. 220 din Codul civil.

De asemenea reclamanții au menționat că potrivit pct. 9 din Regulamentul comisiei de privatizare a fondului de locuințe, Anexa nr. 1 la Legea privatizării fondului de locuințe, este stabilit că Comisia este obligată să țină cont în lucru de toate modificările și completările la Legea privatizării fondului de locuințe, precum și de decretele Președintelui Republicii și de hotărârile Parlamentului privind privatizarea fondului de locuințe, emise sau adoptate după intrarea în vigoare a legii sus-numite.

Reclamanții consideră că, prin refuzul Comisiei de privatizare, de a executa legea care garantează dreptul la privatizare gratuită a apartamentului, pârâtul aduce atingere drepturilor reclamanților ocrotite de lege.

Reclamanții au solicitat anularea hotărârii Comisiei municipale de privatizare a fondului locativ nr. 511 din 23 martie 2018, obligarea emiterii hotărârii cu privire la privatizarea gratuită, conform prevederilor art. 17 alin. (1) din Legea privatizării fondului de locuințe nr. 1324 din 10.03.1993 (în redacția Legii nr. 309 din 22.12.2017), a apartamentului xxxx din str. Xxxx, mun. Chișinău, precum și restituirea cheltuielilor de asistență juridică.

Prin încheierea din 17 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, menținută prin decizia din 06 aprilie 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea înaintată de președintele Asociației Obștești Mișcarea Refugiaților Transnistreni privind atragerea în proces în calitate de terț a Asociației Obștești Mișcarea Refugiaților Transnistreni (f.d.127-129, 132-133, vol.II, f.d.159-165, vol.I).

Prin încheierea din 10 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, menținută prin decizia din 20 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea înaintată de președintele Asociației Veteranilor Războiului din Moldova-1992 din mun.Chișinău, Burcovschii Igor, privind atragerea în proces în calitate de terț a Asociației Veteranilor Războiului din Moldova-1992 din mun.Chișinău (f.d.155-157, 160-161, 190-194, vol.I).

Prin hotărârea din 30 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Petru Prunici, Ludmila Prunici, Ion Prunici, Elena Prunici împotriva Direcției generale economie și turism (succesor de drepturi al Direcției generale economie, reforme și relații patrimoniale) a Consiliului municipal Chișinău privind anularea hotărârii Comisiei de privatizare nr. 511 din 23 martie 2018, obligarea emiterii hotărârii privind privatizarea gratuită a apartamentului și încasarea cheltuielilor de judecată (f.d.213, 219-227, vol.I).

Conform recipisei anexate la materialele cauzei, se confirmă că Petru Prunici la 30 octombrie 2020 a recepționat dispozitivul hotărârii din 30 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani (f.d.214, vol.I), iar la 02 noiembrie 2020 a depus cerere de apel nemotivată (f.d. 217, vol.I).

Conform avizului de recepție anexat, se constată că Petru Prunici la 20 noiembrie 2020 a recepționat hotărârea motivată (f.d.229, vol.I).

Prin încheierea din 21 ianuarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a declarat inadmisibil apelul depus de către Petru Prunici prin intermediul avocatului, Petru Castraveț împotriva hotărârii din 30 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani (f.d.246-247, vol.I).

Prin decizia din 03 martie 2021 a Curții Supreme de Justiție, s-a admis recursul depus de Petru Prunici, s-a anulat încheierea din 21 ianuarie 2021 a Curții de Apel Chișinău și s-a restituit cauza Curții de Apel Chișinău în același complet de judecată (f.d.28-32, vol.II).

La 15 decembrie 2020, Petru Prunici a depus motivarea apelului împotriva hotărârii din 30 octombrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, solicitând casarea integrală a hotărârii contestate, rejudicarea cauzei și emiterea unei decizii prin care să fie admisă acțiunea integral (f.d.36-50, vol.II).

Prin decizia din 26 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost respinsă cererea de apel declarată de Petru Prunici împotriva hotărârii din 30 octombrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani (f.d.65, 66-91, vol.II).

Pentru a decide astfel, instanța de apel a stabilit că prima instanță a dat o apreciere cuvenită normelor de drept, iar actul de dispoziție al primei instanțe corespunde exigențelor stabilite de lege.

Completul judiciar a atestat că, instanța de fond just a stabilit că, art. 17 din Legea privatizării fondului de locuințe, a fost modificat începând cu data de 12.01.2018 prin Legea nr. 309 din 22 decembrie 2017 privind modificarea și completarea unor acte legislative (publicată la 12.01.2018 în Monitorul Oficial Nr. 7-17, art. 68 din 12.01.2018). Astfel, modificările au avut loc după adoptarea hotărârii Comisiei municipale de privatizare a fondului locativ nr. 430 din 22 ianuarie 2016.

Reieșind din prevederile art. 6 alin. (1)-(2) și alin. (4) din Codul civil (în vigoare la momentul adresării în instanța de judecată), legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică și nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior, nici condițiile de stingere a unei situații juridice stinse anterior. De asemenea, legea nouă nu modifică și nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare. Legea nouă este aplicabilă situațiilor juridice în curs de realizare la data intrării sale în vigoare. De la data intrării în vigoare a legii noi, efectele legii vechi încetează, cu excepția cazurilor în care legea nouă prevede altfel. În cazul situațiilor juridice contractuale în curs de realizare la data intrării în vigoare a legii noi, legea veche va continua să guverneze natura și întinderea drepturilor și obligațiilor părților, precum și orice alte efecte contractuale, dacă legea nouă nu prevede altfel.

Potrivit art. 46 alin. (1) din Legea privind actele legislative nr. 780-XV din 27.12.2018 (în vigoare la data intentării acțiunii), actul legislativ produce efecte numai în timpul cât este în vigoare și nu poate fi retroactiv sau ultra activ.

Prin urmare, completul judiciar a apreciat ca fiind corectă concluzia instanței de fond precum că, în cazul în care apelantul/reclamant nu a fost de acord cu condițiile de privatizare, urma să conteste hotărârea Comisiei municipale de privatizare a fondului de locuințe, prin care aceste condiții au fost stabilite, însă reclamantii nu s-au adresat în modul și termenul stabilit de lege cu cereri prin care să solicite anularea hotărârii nr. 430 din 22 ianuarie 2016.

Având în vedere că hotărârea Comisiei municipale de privatizare a fondului de locuințe nr. 430 din 22 ianuarie 2016 nu a fost anulată, este în vigoare și produce efectele prevăzute de lege, instanța de apel a concluzionat în privința netemeinicei

pretenției privind obligarea autorității intimată, să emită un alt act administrativ privind privatizarea gratuită a spațiului locativ, în modul solicitat de reclamantii.

Instanța de apel a reținut ca fiind juste constatările instanței de fond precum că, modificările în legislație, care au permis familiilor persoanelor care au fost nevoite să părăsească domiciliul din raioanele de est ale țării și nu au avut posibilitatea să revină la locul precedent de trai (persoanele deplasate intern din raioanele de est ale Republicii Moldova), să le fie transmisă în proprietate privată locuința de stat cu titlu gratuit, au survenit după emiterea hotărârii Comisiei municipale de privatizare a fondului de locuințe și, respectiv, aceste prevederi nu puteau fi luate în considerare la adoptarea hotărârii cu privire la privatizarea apartamentului la data emiterii acesteia, nefiind în acest sens constatate careva temeuri legale de reexaminare a actelor depuse de către reclamantii în vederea privatizării locuinței.

Totodată, instanța de apel nu a reținut prevederile pct. 9 din Regulamentul comisiei de privatizare a fondului de locuințe invocate de apelant, deoarece aceste prevederi se referă la activitatea Comisiei ce ține de privatizarea fondului de locuințe și nu pot fi invocate ca teme de anulare a actului administrativ contestat.

Cu referire la argumentul apelantului privind nulitatea absolută a hotărârii emise de Comisia de privatizare, ce urma a fi aplicată din oficiu de către instanțele de judecată, instanța de apel a reținut că, niciunul din actele care au stat la baza emiterii hotărârii a cărei anulare se solicită nu a fost contestat ca fiind ilegal, fapt ce constituie un argument determinant că actul administrativ contestat este legal. Or, sancțiunea nulității constă în lipsirea de efecte juridice a actului încheiat cu încălcarea dispozițiilor legale. Apelantul nu a precizat care neregularitate depistată în hotărârea Comisiei municipale de privatizare a fondului de locuințe nr. 430 din 22 ianuarie 2016 este sancționată cu nulitatea relativă sau absolută.

Instanța de apel a precizat că familia Prunici era responsabilă de prezentarea actelor preparatorii privatizării, pentru conținutul lor și pentru consecințele juridice, care ar fi putut rezulta din acestea.

În acest sens, instanța de apel a subliniat că însuși Prunici Petru la 30 decembrie 2015 a depus cerere de privatizare a apartamentului menționat, iar prevederile art. 17 alin. (1) din Legea privatizării fondului de locuințe nr. 1324 din 10.03.1993, în sensul posibilității privatizării cu titlu gratuit a locuințelor de stat și departamentale, cu excepția locuințelor de serviciu de către familiile persoanelor care au fost nevoite să părăsească domiciliul din raioanele de est ale țării și nu au avut posibilitatea să revină la locul precedent de trai (persoanele deplasate intern din raioanele de est ale Republicii Moldova) au fost completate, prin Legea nr. 309 din 22 decembrie 2017 pentru modificarea și completarea unor acte legislative și au intrat în vigoare abia la 12 ianuarie 2018, adică ulterior depunerii cererii de privatizare. În aceste circumstanțe, nu poate fi incriminată ilegalitatea actului administrativ contestat, în condițiile în care acesta a fost emis legal, în conformitate cu prevederile legislației în vigoare la momentul depunerii cererii de privatizare a apartamentului.

Totodată, instanța de apel nu a reținut la caz nici argumentul apelantului precum că, a fost privat în mod abuziv, inechitabil și discriminatoriu de dreptul legal de a privatiza spațiul locativ cu titlu gratuit, drept garantat de art. 17 din Legea privatizării fondului de locuințe nr. 1324 din 10.03.1993, în redacția expusă prin Legea nr. 309 din

22.12 2017. Or, legea specificată supra, prevedea expres care sunt condițiile care urmează a fi îndeplinite pentru a beneficia de privatizarea gratuită a spațiului locativ. Articolul 17 din Legea privatizării fondului de locuințe, a fost modificat începând cu data de 12.01.2018 prin Legea nr. 309 din 22 decembrie 2017 privind modificarea și completarea unor acte legislative, iar modificările au avut loc după adoptarea hotărârii Comisiei municipale pentru privatizarea fondului de locuințe nr.430 din 22 ianuarie 2016.

La 31 mai 2021, prin poșta electronică, în adresa recurentului a fost expediat dispozitivul deciziei din 26 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău (f.d.92, vol.II), iar la 07 iunie 2021 (f.d.93, vol.II), Petru Prunici, a depus cerere de recurs nemotivată.

La 02 august 2021, conform scrisorii anexate la materialele cauzei (f.d.95, vol.II) participanților la proces a fost expediată decizia instanței de apel fiind recepționată de către recurent conform avizului de recepție la 09 septembrie 2021 (f.d.96, vol.II).

La 05 octombrie 2021 recurentul a depus recurs motivat împotriva deciziei din 26 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei decizii noi de admitere a acțiunii (f.d.103-118, vol.II).

În motivarea recursului, Petru Prunici a indicat că instanța de apel nu a analizat și nu a răspuns argumentat la nici unul din temeiurile apelului, deși era obligată, să dea răspuns detaliat și argumentat la toate motivele apelului, după cum acestea erau formulate în cererea de apel, astfel fiind încălcat dreptul la un proces echitabil.

Recurentul consideră că instanțele de judecată în procesul examinării cauzei, au interpretat eronat legea, au aplicat legea care nu trebuia să fie aplicată și totodată, nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Recurentul a menționat că dreptul de privatizare gratuită a apartamentului a apărut după o perioadă de circa 2 ani de la adoptarea hotărârii Comisie de privatizare nr. 430 din 22 ianuarie 2016 și anume după publicarea Legii nr. 309 din 22 decembrie 2017 privind modificarea și completarea unor acte legislative, în Monitorul Oficial nr. 7-17 din 12 ianuarie 2018.

Prin Legea nr. 309 din 22 decembrie 2017 privind modificarea și completarea unor acte legislative, au fost introduse modificări și completări în art. 17 din Legea privatizării fondului de locuințe nr. 1324 din 10.03.1993, potrivit cărora locuințele de stat și departamentale, cu excepția locuințelor de serviciu, se transmit în limita normelor prezentei legi, în proprietate privată familiilor persoanelor care au fost nevoite să părăsească domiciliul din raioanele de est ale țării și nu au avut posibilitatea să revină la locul precedent de trai (persoanele deplasate intern din raioanele de est ale Republicii Moldova) cu titlu gratuit.

Recurentul apreciază ca fiind eronate constatările instanțelor de judecată precum că hotărârea nr. 430 din 22 ianuarie 2016 trebuia să fie contestată în termenul și în modul stabilit de lege, încă în ianuarie - februarie 2016, întrucât în lipsa unor prevederi legale la acel moment, care ar garanta dreptul apelantului la privatizarea gratuită a apartamentului, eventuala cerere privind anularea hotărârii comisiei de privatizare nr. 430 din 22 ianuarie 2016, era lipsită de sens.

De asemenea consideră eronată concluzia instanțelor de judecată, precum că așa cum hotărârea Comisiei municipale de privatizare a fondului de locuințe nr. 430 din 22 ianuarie 2016, nefiind anulată în modul prevăzut de lege, este în vigoare și produce

efectele prevăzute de lege, instanța nu poate obliga autoritatea pârâtă să emită un alt act administrativ privind privatizarea gratuită a spațiului locativ, după cum solicită reclamantii.

În acest sens, recursntul susține că instanțele de judecată, în loc să aplice direct prevederile alin. (1) art. 54 din Constituția Republicii Moldova și prevederile Legii nr. 309 din 22.12.2017 privind modificarea și completarea unor acte legislative și să asigure respectarea dreptului garantat de lege a recurentului de a privatiza gratuit apartamentul, în mod greșit au făcut trimitere la un act administrativ, care la momentul adresării cu cereri către intimat nu corespundea prevederilor legii. Or, potrivit alin. (3) art. 6 din Codul civil în redacția a.2002, de la data intrării în vigoare a legii noi efectele legii vechi încetează, cu excepția cazurilor în care legea nouă prevede altfel.

Recurentul a menționat că hotărârea Comisiei de privatizare nu poate fi abrogată, iar instanțele de judecată nu au indicat care sunt motivele, prevederile legale pe care a fost fundamentată această constatare, în opinia sa eronată și neîntemeiată.

Recurentul a susținut că instanțele de judecată, nu au luat în considerare argumentele apelantului, privind caracterul declarativ al afirmațiilor intimatului privind imposibilitatea reexaminării dosarului depus pentru privatizarea apartamentului, și revizuirea, modificarea, abrogarea hotărârii emise în anul 2016, prin prisma modificărilor în legislație introduse prin Legea nr. 309 din 22.12.2017 privind modificarea și completarea unor acte legislative. La fel, nu s-a luat în considerare că, prin cererea prealabilă nr. P-4047/18 din 13 aprilie 2018 înaintată organului ierarhic superior, Consiliului municipal Chișinău, s-a solicitat anularea hotărârii Comisiei municipale de privatizare a fondului locativ nr. 511 din 23 martie 2018, reexaminarea dosarului depus pentru privatizarea apartamentului xxxx, din str. Xxxx, mun. xxxx, de către Prunici Petru și membrii familiei Prunici Ludmila, Prunici Ion și Prunici Elena, cu emiterea hotărârii privind privatizarea apartamentului menționat supra, cu titlu gratuit, conform prevederilor Legii pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr. 309 din 22.12.2017, concomitent fiind abrogată hotărârea Comisiei Municipale de Privatizare a Fondului Locativ nr. 430 din 22 ianuarie 2016.

Recurentul consideră că examinarea acestor cerințe și admiterea lor, inclusiv anularea hotărârilor Comisie de privatizare nr. 511 din 13 aprilie 2018 și nr. 430 din 22 ianuarie 2016, era de competența atât a Consiliului mun. Chișinău cât și a Comisiei de privatizare, care a respins cererea prealabilă, or probe care ar confirma lipsa competențelor de a-și revizui, modifica sau abroga propriile acte administrative emise, nu au fost prezentate de intimat pe parcursul examinării cauzei.

Recurentul a menționat că instanța de apel nu a examinat argumentele expuse în cererea de apel privind ilegalitatea motivelor din scrisoarea nr. 07-06/112 din 10 mai 2018, prin care refuză reexaminarea dosarului în legătură cu modificarea legii și anularea hotărârii contestate nr. 511 din 23 martie 2018 și concomitent și nr. 430 din 22 ianuarie 2016 prin pretinsa lipsă de competență în acest sens. În opinia recurentului, litigiul dat nu ține de privatizarea fondului de locuințe, dar obiectul litigiului reprezintă anularea unui act administrativ ilegal emis de o autoritate publică.

Recurentul a mai relatat că, casa amplasată în mun. xxxx, str. Xxxx, în care locuiesc împreună cu familia, a fost construită din contul împrumutului acordat Republicii Moldova pe un termen de 20 ani de către Banca de Dezvoltare a Consiliului

Europei și conform Acordului-cadru de împrumut, încheiat la 18 iunie 2007, ratificat prin Legea Republicii Moldova nr. 215-XVI din 12 octombrie 2007, care prevedea expres că posibila privatizare a locuințelor într-o etapă viitoare, nu ar trebui să aibă loc înainte de sfârșitul perioadei de rambursare a împrumutului, adică nu înainte de cei 20 de ani acordați pentru rambursarea creditului. Urmare a ratificării de către Republica Moldova a Acordului-cadru de împrumut dintre Guvernul Republicii Moldova și Banca pentru Dezvoltare a Consiliului Europei prin Legea nr. 215-XVI din 12.10.2007, grantul/împrumutul de care a beneficiat Republica Moldova, a fost utilizat pentru construcția blocurilor locative de pe str. Xxxx, și str. N. Milescu Spătaru, 21/5.

Prin urmare, consideră că Comisia de privatizare municipală a ignorat prevederile legale menționate și la 22 ianuarie 2016 a emis hotărârea nr. 430, potrivit căreia a hotărât ilegal vânzarea apartamentului xxxx din blocul x din str. xxxx înaintea rambursării împrumutului acordat de Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei, cu nerespectarea prevederilor contractuale asumate.

Conform art. 244 alin.(1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Decizia instanței de apel a fost pronunțată la 26 mai 2021.

Instanța de recurs constată că potrivit materialelor cauzei dispozitivul instanței de apel a fost expediat participanților la proces prin poșta electronică la 31 mai 2021 (f.d.92, vol.II), iar la 07 iunie 2021 Petru Prunici a depus cerere de recurs nemotivată (f.d.93, vol.II).

Potrivit avizului de recepție DS8003376507AS (f.d.98, vol.II), se constată că la 09 septembrie 2021, Petru Prunici, a recepționat decizia motivată.

La 05 octombrie 2021, Petru Prunici, a depus cerere de recurs motivată (f.d.103-118, vol.II) solicitând casarea deciziei din 26 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, cu pronunțarea unei decizii noi de admitere a acțiunii. Astfel, instanța de recurs consideră că recursul a fost depus cu respectarea termenului prevăzut de art. 245 din Codul administrativ.

La 25 octombrie 2021, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia cererii de recurs depusă de Petru Prunici, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisorile de însoțire anexată la materialele dosarului (f.d.120-123, vol.II).

La 11 noiembrie 2021, Direcției generale economie și turism (succesor de drepturi al Direcției generale economie, reforme și relații patrimoniale) a Consiliului municipal Chișinău a depus referință prin care a solicitat respingerea recursului declarat de către Petru Prunici și menținerea în vigoare a deciziei din 26 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău (f.d.129-134, vol.II).

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, completul

specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil, din următoarele motive.

Prin prisma art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art. 246 din Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f).

Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că din Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Instanța de recurs reține că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ.

În context, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva

Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că cererea de recurs depusă de către Petru Prunici, este inadmisibilă.

În conformitate cu prevederile art. art. 230, 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de către Petru Prunici se declară inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecători

Nina Vascan

Victor Burduh